visat.

El llegat del príncep

Editorial

«M’agrada el meu accent», escriu en un poema Goran Simić. I quan el llegeix, fa servir un anglès rogallós, i tanmateix simpàtic. «En el meu accent podeu trobar el meu passat» diu també, i es demana «qui sóc jo, ara?». Nascut a Sarajevo, va trobar recer al Canadà en els anys més difícils. Va haver d’aprendre a surar entre els ports provisionals. Aquest és el món on vivim, un món que ha explotat per les costures. Amb aquest número celebrem els deu anys de la revista *Visat*. Hem volgut fer una reflexió entorn dels ponts fràgils entre les cultures, que es construeixen —i enderroquen— constantment. El conjunt d’articles reunits pot obrir l’horitzó de l’ofici i ajudar a comprendre’n l’abast. Però en aquesta tardor dura, en la qual Europa ha quedat inundada per tantes persones desemparades, volem recordar que en nosaltres les llengües s’acaben soldant amb la carn, ens construeixen des de dins. I moltes vegades resulta impossible de contestar el crit de «qui sóc jo ara?». La traducció sempre ens expulsa de la seguretat del món conegut. De vegades ens aventurem a fora per pura curiositat; en altres casos, els traductors s’improvisen sense cap recurs, per la necessitat imperiosa de comunicar els conflictes més brutals. La traducció és una resistència obstinada a qualsevol intent de desaparició —traduïm per transmetre, per preservar, per construir-nos un llegat.